

Књига пророка Јои́ла и лаодикијска Црква адвентиста седмог дана — број четрдесет један

Jeff Pippenger
2026-02-05

Број четрдесет и један

Двадесет трећа глава Левитске књиге излаже пролећне и јесење празнике, а приказ тих празника божански је дубок у својој структури и у савршеном усклађивању почетних и завршних образаца унутар свеукупне структуре. Пролећни и јесењи празници усклађују се међусобно. Ово поглавље изнова и изнова сведочи о Палмонију, чудесном бројитељу. Поглавље се снажно и чудесно повезује са поруком последњих дана о сто четрдесет и четири хиљаде.

Број „23“ представља помирење, које је сједињење Божанства и човечанства. Назив Левитска књига представља свештенство сто четрдесет и четири хиљаде, јер сви пророци говоре о последњим данима, а свештеници последњих дана јесу они које Петар означава као свето свештенство. Петрово свето свештенство јесу мудри који разумеју умножење знања које производи поруку Поноћног вапаја. Луди, или безбожни како их Данило означава, одбацују умножење знања, а Осија нас обавештава да су због тога одбачени као свештеници.

Народ мој пропада због недостатка знања; зато што си одбацио знање, и ја ћу одбацили тебе, да ми више не будеш свештеник; пошто си заборавио закон Бога свога, и ја ћу заборавити децу твоју. Што су се више умножавали, то су више грешили против мене; зато ћу славу њихову претворити у срамоту. Осија 4:6, 7.

Пијанице Јефремове, које Исаија такође назива „венцем славе“, имају своју славу претворену у „срамоту“. Осија изричито поистовећује оне који одбацују умножење знања последњих дана са лаодикејском Црквом адвентиста седмог дана, јер је записао: „Мој народ.“ Његов народ биће одбачен као свештеници, и то се догађа у последњем, четвртом нараштају, јер Он треба да заборави њихову децу, а деца представљају последњи нараштај.

Помирење

Наслов „3. Мојсијева 23“ значи „помирење свештенства сто четрдесет и четири хиљаде“. Ова истина може се извести једноставно из самог назива књиге у вези са бројем поглавља. Помирење, о коме говори двадесет трећа глава 3. Мојсијеве, значи „сједињење у једно“ и означава сједињење божанства и човечанства. То сједињење представљено је мноштвом симбола у Божјој Речи, од којих је један да људски храм треба да буде сједињен са Божанским храмом.

Људски храм има устројство од „23” мушка и „23” женска хромозома. Петар поистовећује свештенство сто четрдесет и четири хиљаде са „духовним домом“. Ти хромозоми се сједињују као што се сједињују мушкарац и жена, и што је Бог саставио, човек да не раставља. Брак је још један симбол помирења. Левитска „23” означава сједињење храма Небеског Првосвештеника са храмом свештеника, који су сто четрдесет и четири хиљаде.

Двадесет и два стиха

Пролећни празници у Левитској двадесет и трећој глави представљени су у прва двадесет и два стиха тог поглавља, а јесењи празници представљени су у последња двадесет и два стиха тог поглавља. Последњи стих је стих четрдесет и четврти, симбол 1844. године, када је отпочео антитипски Дан помирења десетог дана седмог месеца, у испуњењу Левитске двадесет и треће главе. Двадесет и трећа глава подељена је на два раздобља од по двадесет и два стиха; оба раздобља од по двадесет и два стиха логички су повезана тиме што се односе на празнике, али су такође логички раздвојена Христовом службом у дворишту и у Светињи, представљеном пролећем, и Његовом службом у Светињи над светињама, представљеном јесени.

22

И пролећни и јесењи празници представљени су са по двадесет и два стиха, а ти стихови су у складу са сведочанством јеврејског алфабета, који се састоји од „22“ слова. „22“ је десетак од „220“, што је симбол сједињења Божанства и човечанства. „220“ представља почетак и 2.520 година расејања Јуде, и 2.300 година до Дана очишћења. Полазна тачка за 2.520 била је 677. год. пре Христа, а полазна тачка за 2.300 била је 457. год. пре Христа, чиме се двеста двадесет година означава као веза између пророчанства о гажењу војске Божје и пророчанства о гажењу светилишта Божјег. Оба та пророчанства окончала су се доласком противсличног Дана очишћења 22. октобра 1844. године.

Тога дату је отпочело Христово дело сједињавања људског храма са Божанским храмом, и у то време су се испуниле и Авакум 2:20 и Јован 2:20. Авакум је указао да је Божанско тада било у Светињи над светињама, а Јован је забележио да је милеритски храм, који је вером требало да уђе у ту Светињу над светињама, навршио период од четрдесет и шест година, који је означавао подизање милеритског људског храма од 1798. до 1844. године. Историја од „46“ година, која се састоји од „23“ и „23“, представљена је делом Вилијама Милера, који је први почео да износи поруку те историје 1831. године, „220“ година након објављивања Библије краља Џејмса. Божанска Реч, објављена 1611. године, била је сједињена са људским весником „220“ година касније, 1831. године. И пролећни и јесењи празници представљени су са „22“ стиха.

Двадесет и два стиха од по два реда о истој теми захтевају да се, пророчки, прва двадесет и два стиха положи преко наредна двадесет и два стиха. Поравнавајући те две линије на такав начин, сједињујете дело дворишта и светог места, представљено у пролећним празницима, са Христовим делом у Светињи над светињама. На овом пророчком нивоу то представља

сједињење двају храмова, што илуструје Христово дело помирења.

Када се стихови од један до двадесет два ускладе са стиховима од двадесет три до четрдесет четири, успоставља се пророчка линија, о којој сведоче двадесет и два слова хебрејског алфабета, као и симболика представљена бројем „22“, а такође и симболика представљена празницима, заједно са испуњењем тих празника у светој историји.

Почетак пролећних празника најпре указује на седмодневну суботу, а завршетак јесењих празника указује на седмогодишњу суботу. Христос је, као Алфа и Омега, поставио суботу на почетак и на крај два сведока „22“ у линији свештенства сто четрдесет и четири хиљаде.

Subota sedmoga dana bila je naročita svetlost na početku antitipskog Dana pomirenja 1844. godine, a svetlost subote sedme godine jeste svetlost na kraju. Subota sedmoga dana bila je takođe i prvi sveti sabor iz Levitske knjige „23“, kao što je subota sedme godine poslednji sveti sabor u tom poglavlju. Subota je alfa i omega sveštениčkog niza u poglavlju „23“. Prva, subota sedmoga dana, jeste alfa sveštenstva sto četrdeset i četiri hiljade, a poslednja, subota sedme godine, jeste omega sveštenstva sto četrdeset i četiri hiljade.

„Они који опште са Богом ходе у светлости Сунца правде. Они не бешчасте свога Искупителја кварећи свој пут пред Богом. Небеска светлост обасјава их. Како се приближавају завршетку историје ове земље, њихово познање Христа и пророштава која се односе на Њега у великој мери се умножава. Они су од бескрајне вредности у Божјим очима; јер су у јединству са Његовим Сином. Њима је Божја реч наткриљујуће лепоте и милине. Они увиђају њен значај. Истина им се открива. Наука о оваплоћењу обасјана је благим сјајем. Они виде да је Свето писмо кључ који откључава све тајне и разрешава све тешкоће. Они који нису били вољни да приме светлост и ходе у светлости неће бити у стању да разумеју тајну побожности, али они који нису оклевали да узму крст и пођу за Исусом, видеће светлост у Божјој светлости.” The Southern Watchman, April 4, 1905.

Овде, „пред сам крај историје ове земље“, на завршетку антитипског Дана помирења, „доктрина оваплоћења“ обасјана је „благом“ светлошћу, као што је то била доктрина о суботи седмога дана на почетку антитипског Дана помирења.

„Исус је подигао поклопац ковчега, и угледах камене плоче на којима је било написано Десет заповести. Била сам задивљена када сам видела четврту заповест у самом средишту десет прописа, са благим ореолом светлости који ју је окруживао. Анђео рече: ‘Она је једина од десет која одређује живог Бога који је створио небеса и земљу и све што је у њима. Када су били положени темељи земље, тада је био положен и темељ суботе.’“ Testimonies, volume 1, 75.

Субота седмога дана, која је „темељ“, започиње Левитску књигу „23“, а субота седме године завршава сведочанство свештеника, представљено пролећним и јесењим празницима. Субота седме године представља храм који је саграђен на темељу. Субота седме године на крају представљена је бројем 2,520, као што је субота седмога дана представљена бројем 2,300. Субота седме године представља „науку о оваплоћењу“. Субота седмога дана је знак Створитеља, а субота седме године је знак Божанства сједињеног са човечанством.

Поравнавање линија

Када пролећне празнике ускладимо са јесењим празницима у Левитској двадесет трећој глави, за празником Пасхе следи наредног дана седмодневни празник бесквасних хлебова, а празник првина следи дан после почетка седмодневног празника бесквасних хлебова. Три знака пута у три дана.

Период од седам дана који сачињава Празник бесквасних хлебова почиње светим сабором и завршава се истим. Дан након што Празник бесквасних хлебова отпочне, наступа Празник првина, и он укључује пролећни принос првина јечма. Педесетница, која се такође назива Празник седмица, долази педесет дана после Празника првина, који означава почетак периода од седам седмица што се завршава четрдесет деветог дана, после чега следи Педесетница, што значи педесет.

Пасха почиње увече четрнаестог дана. Пасха није свети сабор.

Затим, петнаестог дана, наступа седмодневни празник бесквасних хлебова. Први дан и последњи дан тог седмодневног празника свети су зборови.

Следећег дана, шеснаестог дана, стиже дан првина. Тада почиње седам седмица које су обележене празником Педесетнице, а Педесетница је један од седам светих сабора представљених у пролећним и јесењим празницима. Празник првина није свети сабор.

Затим је првога дана седмога месеца празник труба, свети сабор.

Дан помирења, десетог дана седмога месеца, свети је сабор, али није празник.

Први дан празника Сеница јесте свети сабор. После седмодневног празника постоји осми дан Сеница, премда се осми дан сматра изван раздобља која су представљена празницима. Тај осми дан јесте свети сабор.

То се изједначава са седам светих сабора када се укључи субота седмога дана која уводи празнике. Седам светих сабора и седам празника, иако су распоређени друкчије него свети сабори. Прва и последња ознака на путу јесу суботе, најпре за дан, а затим за годину. Унутар празника који су означени између алфа и омега субота налази се седам празника и пет светих сабора. Ако укључите алфа суботу седмога дана и омега суботу седме године, имате седам светих сабора и седам празника. Разуме се да осми дан Празника сеница није део празника и ствара загонетку да је осми од седморице. Поента коју овде истичем јесте да је Исус, као Палмони, уредио варијације бројева унутар 23. поглавља на апсолутно задивљујући начин.

Пролеће

Пролећни празници садрже седмодневни празнични период бесквасних хлебова, који обухвата алфа свети сабор на почетку и омега свети сабор на крају. Педесетница је трећи свети сабор у пролећним празницима. Педесетница долази после периода од седам седмица, који се завршава празником педесетог дана. Пролећни празници обележени су са четири

празнична дана и три периода. Пасха, бесквасни хлебови, првине и Педесетница јесу четири празнична дана, а три периода су седам дана бесквасних хлебова, четрдесет и девет дана који претходе и укључују педесети дан Педесетнице, и прва три дана, која су период састављен од три корака.

Принос првина у периоду Пасхе подудара се са приносом првина на дан Педесетнице; приноси првина јечма у тродневном периоду Пасхе, и принос првина пшенице на Педесетницу по завршетку педесетничког раздобља од четрдесет девет, коса црта — педесет дана.

Пад

Јесењи празници почињу одређеним празничним даном који започиње десетодневно раздобље које води ка суду. Пет дана после суда следи празник од седам дана, од којих су први и последњи дан тих седам дана одређени као свети сабори. Од петнаестог до двадесет другог дана празнује се Празник сеница, а затим се двадесет трећег дана обележава субота земље.

Када узмемо јесење празнике и поставимо их преко пролећних празника, добијамо две линије које су обе представљене са двадесет и два стиха, те су тако представљене двадесет и два слова хебрејског алфабета. Када се то учини, први међаш је свети сабор суботе седмога дана, а последњи међаш је свети сабор суботе седме године.

И петнаестог дана седмога месеца, када саберете плодове земаљске, празнујте празник Господу седам дана; први дан нека буде субота, и осми дан нека буде субота. Левитска 23:39.

Педесетница је била рана киша, а Сенице су позна киша. Изливање Светога Духа на Педесетницу било је представљено једним даном, а изливање представљено Сеницама јесте раздобље које се окончава, а затим за њим следи субота, то јест осми дан, од седам дана. Субота која следи после коначног пројављивања изливања Светога Духа представља суботу земље која почива хиљаду година.

„У време невоље сви смо побегли из градова и села, али су нас безбожници прогонили, и ушли су у куће светих с мачем. Подигли су мач да нас убију, али се он сломио и пао немоћан као сламка. Тада смо сви дању и ноћу вапили за избављење, и вапај је узашао пред Бога. Сунце је изашло, а месец се зауставио. Потокови су престали да теку. Тамни, тешки облаци појавили су се и сукобљавали се међу собом. Али било је једно јасно место постојане славе, одакле је дошао глас Божји као хука многих вода, који је потресао небеса и земљу. Небо се отварало и затварало и било је у превирању. Горе су се тресле као трска на ветру и разбацивале око себе кршевито камење. Море је кључало као лонац и избацивало камење на копно. И док је Бог објављивао дан и час Исусовог доласка и предавао вечни завет Своме народу, изговарао је једну реченицу, па застајао, док су се речи разлегале по земљи. Израил Божји стајао је с очима управљеним навише, слушајући речи како излазе из уста Јеховиних и разлежу се по земљи као прасак најсилније грмљавине. То је било страховито свечано. И на крају сваке реченице свети

су узвикивали: ‘Слава! Алилуја!’ Њихова лица била су обасјана славом Божјом; и сијала су од славе, као што је сијало лице Мојсијево када је сишао са Синаја. Безбожници нису могли да гледају у њих због те славе. И када је изречен бескрајни благослов над онима који су поштовали Бога држећи Његову суботу светом, заорио се силан победнички поклич над звери и над ликом њеним.“

„Тада је започео јубилеј, када је земља требало да почива.“ Early Writings, 34.

Јубилеј је педесета година, после седам циклуса од по седам година, што је четрдесет и девет дана који воде до педесетог дана Педесетнице. Када се низ јесењих празника доведе у везу са пролећним празницима, постоји четрдесет и девет дана који воде до Педесетнице, која означава почетак седмодневног периода Празника сеница. Педесетница и Празник сеница се подударају, и заједно означавају период позне кише који почиње са ускоро долазећим недељним законом и наставља се све док се не закључи време милости, Господ не дође, а затим се земља не одмори, као што је представљено суботом седме године, то јест осмом од седам у Празнику сеница.

Када састављамо оба низа од по двадесет и два стиха, то чинимо из више разлога. Оба низа имају по двадесет и два стиха, при чему је двадесет и два десетак од 220, симбол сједињења Божанства и човечанства.

Обе линије представљају хебрејску азбуку од двадесет и два слова.

Обе линије представљају празнике.

Обе линије представљају две жетвене сезоне у години.

Обе линије представљају Христово дело у дворишту, у Светињи и у Светињи над светињама. Левитик означава свештенике, а Исус је небески Првосвештеник. Из тих разлога оправдано је да на четрдесет и четири стиха двадесет треће главе Левитске књиге применимо методологију „ред на ред“.

Педесетница је била рани дажд за хришћанство, а Сенице су позни дажд за хришћанство. Стога пролећни „дан Педесетнице“ доводимо у склад са јесењих седам дана Сеница. Када је сестра Вајт изјавила: „У време невоље сви смо побегли из градова и села“, она тиме указује на време када Божји народ живи у пустињи услед прогонства. Боравак у сеницама током празника Сеница представља праслику историје која води непосредно ка суботном јубиларном починку за земљу.

Дан Педесетнице означава почетак седам дана Сеница. Затим је јубилеј представљен осмим даном, то јест даном од седам дана Сеница. Пет дана пре празника Сеница био је Дан помирења. Тако је, пет дана пре Педесетнице, која означава почетак Сеница, означен суд. Десет дана пре суда Дана помирења јесте празник Труба. Када се линије споје, пет дана пре недељног закона, представљеног Педесетницом, означен је суд. Десет дана пре тога означен је празник Труба.

Христово крштење представљало је Његову смрт, погребeње и васкрсење. Та три корака представљена су Његовом смрћу на Пасху, Његовим погребeњем и починком у суботу, и Његовим васкрсењем у недељу. Три дана Његове смрти, погребeња и васкрсења представљају један путоказ који се састоји од три корака. Стога сједињавање двеју линија пролећних и јесењих празника започињемо васкрсењем. Васкрсење трећег дана започиње раздобље од четрдесет и девет дана које води до Педесетнице, која је недељни закон. Том раздобљу од четрдесет и девет дана претходи празник бесквасних хлебова, који почиње један дан раније и протеже се пет дана после дана првина.

Од васкрсења првина до закона о недељи има четрдесет и девет дана, при чему је закон о недељи педесети дан. Пет дана пре закона о недељи приказан је суд, а десет дана пре тога суда означено је упозорење труба. Васкрсење је први путоказ, затим се пет дана касније завршава период бесквасних хлебова. Тридесет дана након завршетка бесквасних хлебова наступа упозорење труба. Десет дана касније означен је суд Дана помирења, а пет дана потом долази закон о недељи Педесетнице.

Ово указује на седам путоказа у примени начела „ред по ред“ на пролећне и јесење празнике: почетак Бесквасних хлебова, васкрсење, крај Бесквасних хлебова, упозорење труба, суд, Педесетница и позни дажд. Тих седам путоказа постављено је унутар алфа-суботе седмога дана и омега-суботе седме године. Седам путоказа, смештених између две суботе, издвајају и одређују раздобље од пет дана, за којим следи раздобље од тридесет дана, раздобље од десет дана, раздобље од пет дана и раздобље од седам дана.

Када, затим, ускладимо Христово васкрсење, налазимо период од четрдесет дана током којег је поучавао ученике „лицем к лицу“, а потом се вазнео. Затим су ученици десет дана били у горњој соби. Тих десет дана окончало се на Дан Педесетнице, што је недељни закон. То линији свештеника, представљеној у Левитској „23“, додаје период од четрдесет дана и период од десет дана.

Од васкрсења има пет дана до краја Бесквасних хлебова, затим тридесет дана до упозоравајућег звука трубе, потом пет дана до Христовог вазнесења, затим пет дана до суда, па онда пет дана до седам дана Педесетнице позне кише.

Почетак седам дана бесквасних хлебова следећег дана бива праћен васкрсењем првина. Васкрсење се збива унутар седам дана бесквасних хлебова, а пет дана после васкрсења окончава се раздобље бесквасних хлебова.

Тридесет дана након завршетка празника бесквасних хлебова, трубе означавају упозорење.

Пет дана након упозорења труба, Христос се вазнео после четрдесет дана поучавања. Његово вазнесење означило је почетак десет дана у горњој одаји.

Затим, пет дана после Његовог вазнесења, означава се суд.

Пет дана касније, недељни закон Педесетнице отвара седмодневни период позне кише.

Сто четрдесет и четири хиљаде јесу они који иду за Јагњетом куда год Оно иде. Илија и Мојсије беху убијени 18. јула 2020. Убијени су тамо где и Господ наш беше распет. Христово васкрсење било је праслика васкрсења од 31. децембра 2023. Пре тог датума, у јулу 2023, глас у пустињи поче да објављује поруку представљену као бесквасни хлеб. Квасац представља заблуду, лицемерје и грех, а порука из пустиње била је бесквасна. Од 31. децембра 2023. па све до закона о недељи, Левитска „23“ осмислила је оквир помирења сто четрдесет и четири хиљаде. Тај оквир је усклађен са Милеровим сном, са прозорима небеским у Малахији три и Откривењу деветнаест. Он је усклађен и са трећим и деветим часом у светој седмици од 27. до 34. године нове ере.

О овим стварима наставићемо у следећем чланку.

„И знањем ће се клети напунити сваковрсним драгоценим и милим благом.“

„И за ум и за душу, као и за тело, Божји је закон да се снага стиче напором. Вежбање је оно што развија. У складу с тим законом, Бог је у Својој речи обезбедио средства за умни и духовни развој.

„Biblija sadrži sva načela koja su ljudima potrebna da bi bili osposobljeni bilo za ovaj život bilo za život koji dolazi. I ta načela svi mogu razumeti. Niko ko ima duha da ceni njeno učenje ne može pročitati ni jedan jedini odlomak iz Biblije a da iz njega ne zadobije neku korisnu misao. Ali najvrednije učenje Biblije ne stiče se povremenim ili nepovezanim proučavanjem. Njen veliki sistem istine nije izložen tako da ga može razabrati brzoplet ili nemaran čitalac. Mnoga njena blaga leže daleko ispod površine i mogu se zadobiti jedino marljivim istraživanjem i neprekidnim naporom. Istine koje sačinjavaju tu veliku celinu moraju se istražiti i sabrati, ‘ovde malo, onde malo.’ Isaija 28:10.

„Када се тако испитају и саберу, показаће се да су савршено прилагођени једно другоме. Свако Јеванђеље допуњује остала, свако пророштво је објашњење другога, свака истина је разрада неке друге истине. Праслике јеврејског поретка постају јасне кроз Јеванђеље. Свако начело у речи Божјој има своје место, свака чињеница своје значење. И целокупна грађевина, по својој замисли и извршењу, сведочи о своме Аутору. Такву грађевину ниједан ум осим ума Бесконачнога не би могао ни замислити ни обликовати.“

„У истраживању различитих делова и проучавању њиховог међусобног односа, највише способности људског ума позивају се на интензивну делатност. Нико се не може бавити таквим проучавањем а да не развија умну снагу.

„И не састоји се мисаона вредност проучавања Библије само у истраживању истине и њеном повезивању. Она се састоји и у напору потребном да се схвате изнесене теме. Ум који се бави само уобичајеним стварима постаје закржљао и ослабљен. Ако никада није подстакнут да разуме велике и далекосежне истине, он с временом губи способност развоја. Као заштита од ове изопачености и као подстицај развоју, ништа се не може мерити с проучавањем Божје речи. Као средство интелектуалног васпитања, Библија је делотворнија од било које друге књиге, па и од свих других књига заједно. Величина њених тема, узвишена једноставност њених исказа, лепота њене сликовитости,

оживљавају и уздижу мисли као ништа друго. Ниједно друго проучавање не може дати такву менталну снагу какву даје настојање да се схвате величанствене истине откривења. Ум који је тако доведен у додир с мислима Бесконачнога не може а да се не прошири и ојача.“

„А још већа је сила Библије у развоју духовне природе. Човек, створен за заједништво с Богом, једино у таквом заједништву може наћи свој прави живот и развој. Створен да у Богу налази своју највишу радост, ни у чему другом не може наћи оно што може умирити чежње срца, што може утолити глад и жеђ душе. Онај ко искреним и поучљивим духом проучава Божју реч, настојећи да разуме њене истине, биће доведен у додир с њеним Аутором; и, осим ако то сам не изабере, нема границе могућностима његовог развоја.“

„У својој широкој разноврсности стила и тема, Библија има нешто што може заинтересовати сваки ум и привући свако срце. На њеним страницама налазе се најдревнија историја; животописи највернији стварности; начела владавине за управљање државом, за уређење домаћинства — начела која људска мудрост никада није достигла. Она садржи најдубљу философију, најслађу и најузвишенију поезију, најватренију и најпотреснију. Библијски списи, чак и када се тако посматрају, по вредности су неизмерно узвишенији од дела било ког људског писца; али бескрајно су ширег домаћаја, бескрајно веће вредности, када се посматрају у свом односу према великој средишњој мисли. Посматрана у светлости те мисли, свака тема добија нови значај. У најједноставније израженим истинама садржана су начела која су висока као небо и која обухватају вечност.“

„Средишња тема Библије, тема око које се групишу све друге у целој књизи, јесте план искупљења, обнављање обличја Божјег у људској души. Од првог наговештаја наде у пресуди изреченој у Едему до оног последњег славног обећања у Откривењу, „Гледаће лице Његово, и име Његово биће на челима њиховим“ (Откривење 22:4), суштина сваке књиге и сваког одломка Библије јесте откривање ове чудесне теме, — човековог уздизања, — силе Божје, „која нам даје победу кроз Господа нашега Исуса Христа“. 1. Коринћанима 15:57.

„Онај ко схвати ову мисао, пред собом има бескрајно поље за проучавање. Он има кључ који ће му откључати целокупну ризницу Божје речи.“

„Наука о искупљењу јесте наука над свим наукама; наука која је предмет проучавања анђела и свих умних бића непалих светова; наука која закупа пажњу нашега Господа и Спаситеља; наука која улази у намеру сазревалу у уму Бесконачнога — ‘чувану у тишини кроз вечна времена’ (Римљанима 16:25, R.V.); наука која ће бити предмет проучавања Божјих искупљеника кроз бескрајне векове. Ово је најузвишеније проучавање којим је човеку могуће да се бави. Као што ниједно друго проучавање не може, оно ће оживети ум и уздићи душу.

„Јер је преимућство знања у томе што мудрост даје живот онима који је имају.“ „Речи које вам ја говорим,“ рече Исус, „дух су и живот су.“ „А ово је живот вечни: да познају

Тебе, јединога истинитога Бога, и Онога кога си послао.“ Проповедник 7:12; Јован 6:63; 17:3, R.V.

„Stvaralačka energija koja je pozvala svetove u postojanje nalazi se u reči Božjoj. Ova reč daje silu; ona rađa život. Svaka zapovest je obećanje; prihvaćena voljom, primljena u dušu, ona sa sobom donosi život Beskonačnoga. Ona preobražava prirodu i nanovo stvara dušu po obličju Božjem.

„Живот који је тако дат одржава се на исти начин. ‘Од сваке речи која излази из уста Божјих’ (Матеј 4:4) човек ће живети.“

„Ум, душа, изграђује се оним чиме се храни; и од нас зависи чиме ће бити храњена. У власти је свакога да изабере теме које ће заокупљати мисли и обликовати карактер. За сваког човека који има предност приступа Светом писму, Бог каже: „Написао сам му велике ствари закона Својега.“ „Призови Ме, и одазваћу ти се, и казаћу ти велике и недокучиве ствари, којих не знаш.“ Осија 8:12; Јеремија 33:3.

„Са речју Божјом у својим рукама, свако људско биће, ма где му удео у животу био одређен, може имати такво друштво какво сам изабере. На њеним страницама може водити разговор са најплеменитијима и најбољима из људског рода, и може слушати глас Вечнога док Он говори с људима. Док проучава и размишља о темама у које „анђели желе завирити“ (1 Peter 1:12), он може имати њихово друштво. Он може следити стопе небеског Учитеља и слушати Његове речи као када је поучавао на гори и у равници и крај мора. Он може живети у овоме свету у атмосфери неба, пружајући ожалашћенима и искушаванима на земљи мисли наде и чежње за светошћу; и сам све ближе и ближе ступати у заједницу с Невидљивим; попут онога из давнине који је ходио с Богом, приближавајући се све више и више прагу вечнога света, све док се врата не отворе и он не уђе онамо. Неће се осећати као странац. Гласови који ће га поздравити биће гласови светих, који су, невидљиви, на земљи били његови сапутници — гласови које је овде научио да разазнаје и да воли. Онај ко је кроз реч Божју живео у заједници с небом, осећаће се као код куће у друштву неба.“ Education, 123–127.